

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **Mirko Möllen,**
se sídlem Barthstrasse 126, Mnichov, Spolková republika Německo
insolvenční správce dlužníka
VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft
sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo
zastoupen JUDr. Jiřím Vaničkem, advokátem
sídlem Šaldova 34/466, Praha 8

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č. j.: 35971/15/5100-41458-710158

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce, který je insolvenčním správcem zahraniční právnické osoby VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft (dále též zahraniční osoba nebo společnost

VIKTORIAGRUPPE), jež na území České republiky podnikala prostřednictvím svého odštěpného závodu VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka, IČO 27093948 podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č. j.: 35971/15/5100-41458-710158, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen správce daně nebo SFÚ) ze dne 14. 1. 2015, č. j. 9816/15/4000-50715-050279, o stanovení náhrady hotových výdajů, které vznikly správci daně při provádění daňové exekuce.

2. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývají následující podstatné skutečnosti.
3. Dne 16. 9. 2014 správce daně pod č. j. 195578/14/4000-27901-107540 vydal rozhodnutí o zřízení zástavního práva k movité věci dlužníka k zajištění žalobcem neuhrazené daně evidované správcem daně ke dni 15. 9. 2014 v celkové výši 80 839 160 Kč. V tomto rozhodnutí byly vyjmenovány automobily a přívěs za auto, ke kterým bylo zástavní právo zřízeno.
4. Dne 19. 9. 2014 byl pod č. j. 197803/14/4000-27901-050279 vydán exekuční příkaz na prodej movitých věcí, kdy správce daně nařídil daňovou exekuci prodejem movitých věcí k vymožení tam uvedených nedoplatků včetně úroku z prodlení.
5. Dne 19. 9. 2014 byl sepsán protokol o soupisu věcí č. j. 199186/14/4000-27901-109550, který zachycoval soupis věcí provedený v daňové exekuci nařízené vydáním exekučního příkazu č. j. 197803/14/4000-27901-050279 ze dne 19. 9. 2014. Sepsané movité věci, to je automobily a přívěs, ke kterým bylo zřízeno zástavní právo, byly převzaty do držení správce daně.
6. Dne 14. 1. 2015 vydal SFÚ pod č. j.: 9816/15/4000-50715-050279 rozhodnutí o výši hotových výdajů, ve kterém rozhodl podle § 182 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád) o stanovení náhrady hotových výdajů, které vznikly správci daně při provádění daňové exekuce nařízené exekučním příkazem za uskladnění vozidel v celkové výši 26 136 Kč.
7. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změnil ohledně způsobu zaplacení stanovené částky a v ostatním ponechal výrok beze změny. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný přisvědčil námitce ohledně způsobu úhrady stanovených hotových výdajů, na kterou reagoval změnou části výroku prvostupňového rozhodnutí. V další části odůvodnění se pak žalovaný zabýval dalšími jednotlivými odvolacími námitkami, které však již jako důvodné neshledal.
8. Žalobce v podané žalobě v prvé řadě uvedl, že společnost VIKTORIAGRUPPE podnikala na území České republiky prostřednictvím odštěpného závodu zapsaného v obchodním rejstříku 8. 10. 2003, tento odštěpný závod nemá právní subjektivitu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2003, č. j. 32 Odo 945/2002-82, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 32 Cdo 895/2011, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 25/2013-46). Odštěpný závod nelze v tomto konkrétním případě označit za nositele daňových povinností vůči správci daně. Správní řízení s organizační složkou podniku právnické osoby nebylo možno vést. Jakékoli rozhodnutí z takového řízení vzešlé je pak nicotné. Žalobce odkázal na způsob daňové registrace podle současných i dřívějších právních předpisů a na konkrétní protokoly z daňové kontroly, z nichž podle

jeho názoru vyplývá, že správce daně a žalovaný neměli jasno, jaké postavení odštěpný závod má, když v takovémto případě nemohl odštěpný závod vystupovat jako daňový subjekt, ale maximálně jako plátcova pokladna. Správce daně nekomunikoval s žalobcem přímo, čímž mu znemožnil postupovat podle § 21 odst. 3 daňového řádu. Samotný odštěpný závod nemůže být účastníkem řízení, a to ani při daňové exekuci.

9. Žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí bylo označení daňového subjektu zmatečné, neboť jako daňový subjekt byla označena mateřská společnost i organizační složka (odštěpný závod). Přidělené DIČ CZ27093948 byla daňová registrace odštěpného závodu, kterou provedl správce daně.
10. Dle žalobce SFÚ nebyl věcně ani místně příslušný k vydání rozhodnutí o výši hotových výdajů. Příslušným byl v případě zahraniční právnické osoby Finanční úřad pro hlavní město Prahu podle § 12 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o finanční správě). V případě plátcovy pokladny byl příslušný Finanční úřad pro Středočeský kraj (§ 21 odst. 2 daňového řádu ve spojení s § 8 odst. 1 písm. b) zákona o finanční správě.
11. Žalobce poukázal na protokol o soupisu věcí č. j. 199186/14/4000-27901-109550, kde byl jako daňový dlužník uveden nesprávně odštěpný závod. Z tohoto důvodu byl protokol o soupisu věcí nicotný, a pakliže z tohoto protokolu vycházel exekuční příkaz, byl i ten nicotný, stejně jako celá daňová exekuce. Označení daňového subjektu patří mezi podstatné náležitosti protokolace (§ 208 a § 60 daňového řádu). Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j.: 1Afs 32/2010-86. Z protokolu o soupisu věcí jednoznačně vyplývá, že správce daně jednal s odštěpným závodem a že tento protokol podepisoval vedoucí odštěpného závodu. Vedoucí organizační složky přitom nemůže zastupovat zahraniční právnickou osobu, ale toliko odštěpný závod jako plátcovu pokladnu. To ale není tento případ, který se týká DPH (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 1Afs 32/2010 – 86).
12. Žalobce dále uplatnil řadu námitek k rozhodnutí o zřízení zástavního práva č. j. 195578/14/4000-27901-107540 ze dne 16. 9. 2014 s tím, že nemohlo dojít k platnému a účinnému vzniku zástavního práva, které se snažil správce daně zřídit jen a výhradně za účelem rychlého a nezákonného prodeje movitých věcí. V daném případě nemohlo dojít k platnému a účinnému vzniku zástavního práva, neboť to vzniká doručením podle § 170 odst. 4 daňového řádu, v tomto případě daňovému subjektu, tj. zahraniční právnické osobě.
13. Žalobce vyslovil nesouhlas s tvrzením žalovaného v napadeném rozhodnutí, že v daném případě vznikly hotové výdaje v souvislosti s uskladněním zabavených vozidel, které byly předmětem daňové exekuce. Daňová exekuce totiž proběhla nezákonně a žádné hotové výdaje správci daně vzniknout nemohly.
14. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné i z toho důvodu, že potvrdilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přestože toto bylo podepsáno osobou k tomu neoprávněnou. Žalobce namítl, že tím, že nebyl seznámen s podpisovým řádem Finanční správy České republiky a podpisovým řádem SFÚ a jeho územních pracovišť, bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Nadto ani z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda jej podepsala osoba oprávněná. V případě

rozhodnutí obou stupňů se tak s vysokou mírou pravděpodobnosti jedná o rozhodnutí nezákonná či nicotná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9As 34/2014-76, a ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9As 34/2014-53).

15. Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000, o úpadkovém řízení (dále jen nařízení o úpadkovém řízení) nestanoví, jaký vliv má insolvenční řízení na správní, tedy i na daňová řízení, čl. 15 upravuje pouze důsledky pro soudní řízení. Pro posouzení účinků insolvenčního řízení na daňové řízení je tudíž rozhodné právo německé. Například i § 243 odst. 1 daňového řádu stanoví, že daňovou exekuci po zahájení insolvenčního řízení lze nařídit, avšak nelze ji provést. V takovém případě měl správce daně zkoumat, zda byl oprávněn vůbec takové rozhodnutí vydat. Ani žalovaný se touto otázkou nezabýval.
16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že příjemcem napadeného rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zahraniční právnická osoba. Rozhodujícím kritériem pro určení příslušnosti byla podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě zákonem stanovená výše obratu. Žalovaný rovněž poukázal na to, že protokol není rozhodnutím, nemůže být proto prohlášen za nicotný. Ze stejného důvodu nelze prohlásit nicotnost daňové exekuce, jelikož se jedná o řízení ve smyslu § 134 daňového řádu, nikoliv o rozhodnutí. Rovněž námitky ohledně podpisových oprávnění jak u rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak v případě napadeného rozhodnutí pokládal žalovaný za nedůvodné. Žalovaný rovněž setrval na svém názoru, že zahájení insolvenčního řízení nemohlo mít vliv na daňovou exekuci, když tato byla finalizována ještě před zahájením insolvenčního řízení. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
17. Městský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce ohledně zmatečného označení daňového subjektu, kdy jako daňový subjekt byla označena mateřská společnost i organizační složka (odštěpný závod). K tomuto žalobnímu bodu považuje soud za potřebné poukázat na to, že se jedná o opakovanou námitku, kterou žalobce uplatňoval ve věcech jiných správních žalob projednávaných před Městským soudem v Praze (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č.j. 5Af 35/2015 – 40 nebo ze dne 25. 4. 2018, č. j. 3Af 35/2015 – 45).
19. K otázce označení odvolatele žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí o výši hotových výdajů byla jako příjemce tohoto rozhodnutí správně uvedena zahraniční právnická osoba, která má právní osobnost, včetně označení její organizační složky, jejímž prostřednictvím na území České republiky vykonávala podnikatelskou činnost.
20. Městský soud v Praze vyslovil již v řadě předchozích rozsudků ohledně stejného žalobce, že není sporu o tom, že daňovým subjektem může být pouze fyzická nebo právnická osoba, za kterou nelze považovat organizační složku (odštěpný závod) právnické osoby. V daném případě tak byla daňovým subjektem, a tedy příjemcem napadeného rozhodnutí, zahraniční osoba, nikoli její odštěpný závod. Žalovaný toto tvrzení žalobce nerozporuje a

takový závěr jednoznačně vyplývá i z relevantní právní úpravy (viz § 503 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, § 5 odst. 1 věta první zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 20 odst. 1 daňového řádu).

21. Ze spisového materiálu vyplývá, že na napadeném rozhodnutí i na rozhodnutí správního orgánu I. stupně včetně rozhodnutí o zřízení zástavního práva k movité věci dlužníka ze dne 16. 9. 2014, č. j. 195578/14/4000-270901-107540 bylo důsledně používáno takovéto označení daňového subjektu:

VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft
Germeringer Strasse 1
821 52 Kraling
Spolková republika Německo

DIČ CZ27093948

Organizační složka:

VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka (IČO 27093948)

Pražská 636

252 41 Dolní Břežany

22. V záhlaví napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která jsou nyní předmětem přezkumu, byla tedy zahraniční osoba jako daňový subjekt označena přesným názvem, adresou svého sídla v Německu a daňovým identifikačním číslem. Teprve po této identifikaci následuje označení organizační složky, jejímž prostřednictvím společnost působí v ČR, včetně tuzemské adresy a identifikačního čísla. Z tohoto dodatečného údaje přitom nijak nevyplývá, že by za daňový subjekt byla považována pouze organizační složka. Naopak, následuje-li po slovech *daňový subjekt* jako první označení zahraniční osoby, nevzbuzuje to jakoukoli pochybnost o tom, že je za daňový subjekt považována právě ona, a to i tehdy, je-li toto označení doplněno identifikací její organizační složky, jejímž prostřednictvím na území ČR podniká. Jakkoli zákon daňovým orgánům neukládá povinnost označovat zahraniční právnickou osobu také údajem o její organizační složce, nelze takový postup mít za nezákonný, neboť nijak nesnižuje jednoznačnost identifikace příjemce rozhodnutí, ale spíše naopak. Podle městského soudu je takové označení příjemce rozhodnutí zcela v souladu s ust. § 101 odst. 3 a § 102 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Tyto závěry se týkají i napadeného rozhodnutí, kde je daňový subjekt označen v podstatě shodně, ani zde proto městský soud nemá žádnou pochybnost o tom, že daňovým subjektem, k němuž rozhodnutí směřuje, je zahraniční právnická osoba – společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft.
23. Městský soud považuje za vhodné poukázat rovněž na rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2017 č. j. 9 Afs 214/2016-166 ve věci téhož žalobce, kde se NSS mj. zabýval právní osobností odštěpného závodu: *Odštěpný závod skutečně nemá z hlediska soukromého práva právní osobnost a jeho činnost je nepochybně a nutně spojena s činností zahraniční právnické osoby. Do obchodního rejstříku byl však v rozhodné době zapisován s vazbou na konkrétní předmět podnikání na našem území a měl svého vedoucího, který byl oprávněn zastupovat zahraniční osobu ve všech záležitostech týkajících se odštěpného závodu ode dne, kdy byl jako vedoucí odštěpného závodu do obchodního rejstříku zapsán (srov. § 503 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném pro projednávanou věc, a § 13 odst. 3 obchodního zákoníku). Právě podnikatelská činnost této složky zahraniční osoby je předmětem zdanění na*

našem území a předmětem účetnictví. Nepřesné označení zahraniční osoby prostřednictvím její organizační složky v rozhodnutí, které se dotýká právě činnosti této složky, samo o sobě nevzbuzuje žádné pochybnosti v tom, komu vznikají práva či povinnosti, a není ani možné hovořit o tom, že rozhodnutí je adresováno non-subjektu, který vůbec neexistuje. [...] V posuzovaném případě je nepochybné, že daňovým subjektem byla přímo zahraniční právnická osoba. Tento závěr však neznamená, že označení organizační složky jako příjemce správního rozhodnutí má za následek neexistenci takového rozhodnutí, ani to, že jde jen v důsledku tohoto označení o rozhodnutí nezákonné. NSS dále poznamenává, že daňový řád umožňuje na organizační složky aplikovat procesní ustanovení týkající se právnických osob, sám organizační složku za právnickou osobu výslovně v ustanovení o přechodu daňové povinnosti označuje. Zákon o spotřebních daních se procesním postavením organizační složky vůbec nezabývá. Je zcela nepochybné, že práva a povinnosti z napadených rozhodnutí nabyla zahraniční právnická osoba, neboť organizační složka (odštěpný závod) je z hlediska hmotněprávního pouze její součástí. Skutečnost, že žalovaný takovou organizační složku ve svých vyjádřeních opakovaně považuje za nositele práv a povinností, je naprosto nesprávná. Nepřesné označení zahraniční osoby (označení prostřednictvím její organizační složky) v rozhodnutích celních orgánů týkajících se činnosti této organizační složky nemá bez dalšího na nabytí práv a povinností zahraniční osoby žádné dopady. Daňový řád pro účely správy daní organizační složce zahraniční osoby určitou procesní způsobilost přisuzuje, a proto je její nesprávné uvedení jako daňového subjektu nedostatkem, který nemá bez dalšího vliv ani na zákonnost takového rozhodnutí. Pro úplnost městský soud odkazuje na bod 91 odůvodnění tohoto rozsudku, kde NSS poukazuje na další řízení se žalobcem, z nichž je patrné, že žalobce napadá jakékoli označení daňového subjektu: Námitky stěžovatele napadající paušálně nesprávné označení zahraniční osoby u všech žalovaných rozhodnutí považuje soud za účelové. Jeho argumentace se mění dle potřeby, čemuž svědčí i jeho odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Af 19/2015 (dále jen „městský soud“). Z rozhodnutí o zřízení zástavního práva dle něj vyplývalo, že daňovým subjektem je toliko odštěpný závod. Městský soud dospěl k závěru, že označení bylo správné, když byla jako daňový dlužník uvedena přímo zahraniční právnická osoba vč. daňového identifikačního čísla, teprve po této identifikaci následovalo označení organizační složky, které se týká jeho samotného a jeho odštěpného závodu (dříve organizační složky). Ve věci posuzované městským soudem týkající se daně z přidané hodnoty byla namítána nicotnost ze stejných důvodů jako v posuzované věci, ačkoli situace v ní řešená byla odlišná. Stěžovatel je fakticky nespokojen s jakýmkoliv označením příjemce rozhodnutí (námitkou nicotnosti napadá jak rozhodnutí, kde je uvedena zahraniční osoba včetně její organizační složky, tak označení, kde je uvedena pouze organizační složka zahraniční osoby). Rozsudek městského soudu není možné aplikovat namítaným způsobem. Soud v žádné části své argumentace neuvedl, že v případě, kdy v rozhodnutí týkajícím se činnosti organizační složky je za příjemce rozhodnutí označena organizační složka na místo zahraniční osoby, je takové rozhodnutí nezákonné či nicotné. Ostatně sám daňový subjekt v průběhu více jak 10 let vystupoval vůči celním orgánům jménem své organizační složky, plnil jejím jménem své daňové povinnosti, postupoval v souladu s vydanými rozhodnutími a označení příjemce rozhodnutí nikterak nezpochybňoval. Argumentace dobrou vírou daňového subjektu ve správnost napadených rozhodnutí na účelovosti vznesených námitek nic nemění.

24. Soud dále odkazuje i na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2018, č. j. 6Af 69/2017 – 75, které se týkalo stejného žalobce, ale v jiné věci, a to ohledně námitky žalobce k DIČ, které bylo použito k označení zahraniční právnické osoby:

„[47] Na tom, že jako daňový subjekt byla označena zahraniční právnická osoba, nemůže nic změnit ani to, že k jejímu označení bylo použito též DIČ odvozené od IČO odštěpného závodu daňového subjektu. Je pravdou, že podle § 130 odst. 1 a 3 daňového řádu platí, že daňové identifikační číslo je tvořeno kódem „CZ“ a kmenovou částí, kterou tvoří obecný identifikátor. Tím je v případě právnických osob identifikační číslo. Podle § 49 písm. a) zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů, se IČO přiděluje i odštěpnému závodu. Lze tedy souhlasit, že daňovému subjektu mělo být přiděleno DIČ odlišné.

[48] S ohledem na jasné označení daňového subjektu jako zahraniční právnické osoby uvedením jejího názvu a sídla nemohlo být použití nepřesně vytvořeného DIČ, které se formálně vztahovalo k organizační složce, pro daňový subjekt zavádějící. Nepřesné uvedení DIČ by mohlo být pro daňový subjekt zavádějící jen při kumulaci dalších nepřesností při označení daňového subjektu nebo chybném doručování, tak že by skutečně nebylo zřejmé, komu je povinnost ukládána (například by byl i pozměněný název či adresa daňového subjektu).“

25. Ve vztahu k posuzování označení příjemce městský soud konečně odkazuje i na další judikaturu Nejvyššího správního soudu, například rozsudek ze dne 19. 3. 2015, č. j. 4 As 218/2014-58, dle které i za předpokladu, že by příjemce rozhodnutí, tj. nositel daňových povinností, byl označen nesprávně, případně by byl jako příjemce rozhodnutí označen nesprávný subjekt, nemohla by tato skutečnost vést k nicotnosti daňového rozhodnutí. Toto konstatoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Afs 289/2015-80, dle kterého: „[V]ada rozhodnutí spočívající v nesprávném označení příjemce, případně nepřesném označení příjemce, který je určitelný, nicotnost rozhodnutí nezpůsobuje. Nejedná se totiž o vadu takového druhu a závažnosti, jako v případě absolutního omylu v osobě adresáta, kdy je povinnost ukládána někomu, komu povinnost uložit nelze.“
26. Městský soud se proto v případě napadených rozhodnutí domnívá, že žalovaný řádně komunikoval se zahraniční osobou a napadená rozhodnutí byla vydána ve vztahu k zahraniční osobě. Ohledně doručování zahraniční právnické osobě lze odkázat na § 45 odst. 1 daňového řádu a argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 12. 6. 2018, č. j. 6Af 69/2017 – 75, body 51 až 53. Na tomto závěru nic nemění to, že u označení společnosti VIKTORIAGRUPPE bylo použito DIČ obsahující identifikační číslo odštěpného závodu.
27. S ohledem na vše výše uvedené proto nelze přisvědčit žalobci, pokud se domnívá, že rozhodnutí jsou nicotná, protože byla vydána ve vztahu k odštěpnému závodu, resp. že by žalovaný komunikoval pouze s odštěpným závodem. Naopak pro žalovaného byla daňovým subjektem zahraniční osoba. Městský soud proto neshledal nicotnost rozhodnutí ani důvody pro zrušení rozhodnutí z důvodu nezákonnosti, když navíc tvrzený rozpor s § 5 § 6 odst. 2 a 3 daňového řádu žalobce nijak nespecifikoval, tvrzení zůstalo ve zcela obecné rovině.
28. V protokolu o soupisu věcí je sice dlužník nesprávně označen, avšak argumentaci žalobce, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu jsou nicotná z důvodu nesprávného označení žalobce v tomto protokolu, nelze přisvědčit. Z vady protokolu spočívající v nesprávném označení daňového subjektu nelze dovozovat t jeho nicotnost, protože protokol není rozhodnutím. O nicotnosti protokolu o soupisu věcí či jiných protokolů z daňového řízení nelze uvažovat. Nadto nelze přisvědčit ani argumentaci, že správce daně nevěděl, s kým jedná, tj. nevěděl, kdo je daňový subjekt, neboť jak bylo výše

uvedeno, rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené rozhodnutí byla adresována žalobci, tj. zahraniční právnické osobě VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft.

29. K žalobní námitce, že SFÚ nebyl věcně ani místně příslušný k vydání rozhodnutí o výši hotových výdajů soud uvádí, že podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě je vybraným subjektem, pro nějž je příslušný Specializovaný finanční úřad, právnická osoba založená za účelem podnikání, která dosáhla obratu více než 2 000 000 000 Kč.
30. Žalobce nijak nerozporuje, že společnost VIKTORIAGRUPPE v rozhodné době splňovala podmínku dosažení stanovené výše obratu a založení za účelem podnikání. Námitka žalobce směřuje pouze k tomu, že ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě neužívá ve vztahu k právnické osobě přívlstek zahraniční, z čehož dovozuje, že se na zahraniční osobu dané ustanovení nevztahuje. S tímto názorem se městský soud neztotožňuje a naopak se přiklání k právnímu výkladu žalovaného. Pro určení příslušnosti SFÚ na základě § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě a jejího trvání je podstatné dosažení zde stanoveného obratu a splnění podmínky založení za účelem podnikání. Přitom nehraje žádnou roli, zda je právnická osoba, která tato kritéria naplňuje, osobou zahraniční, či nikoli. Jelikož je SFÚ orgánem Finanční správy ČR, která je soustavou správních orgánů pro výkon správy daní, není pochyb o jeho příslušnosti [viz § 1 odst. 1, 2 a § 8 odst. 1 písm. o) zákona o finanční správě]. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozsudku ze dne 12. 6. 2018, č. j. 9Afs 69/2017 – 75. Městský soud proto neshledal druhý žalobní bod důvodným.
31. Dále se městský soud zabýval otázkou, zda úřední osoby, které podepsaly obě rozhodnutí, byly k takovému úkonu oprávněny. Městský soud především konstatuje, že v případě ověření podpisu dle příslušných vnitřních předpisů, tj. zda bylo jednáno osobou oprávněnou, se nejedná o provádění nových důkazů ve smyslu § 115 daňového řádu, jak se domnívá žalobce. Jedná se pouze o ověření skutečnosti, že podepsaná osoba je oprávněná rozhodnutí podepsat. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2016, č.j. 7 Afs 156/2016 – 59, dle kterého: *„Žalovaný není povinen stěžovatelce prokazovat své vnitřní uspořádání. V souladu s § 12 odst. 4 daňového řádu je pouze povinen sdělit osobě zúčastněné na správě daní k její žádosti, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou“*.
32. Městský soud došel k závěru, že byly u rozhodnutí splněny náležitosti uvedené v § 102 daňového řádu. Podle § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu rozhodnutí obsahují podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka.
33. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně podepsala Mgr. Radka Soukupová, vedoucí oddělení správy daňových pohledávek. Žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že tato osoba byla k podpisu tohoto rozhodnutí oprávněna na základě čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisovaného řádu Finanční správy České republiky, účinného ke dni 1. 1. 2015, a čl. 18 odst. 4 písm. k) Podpisového řádu Specializovaného úřadu a jeho územních pracovišť, účinného ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Napadené rozhodnutí bylo podepsáno Mgr. Dobromilou Špačkovou, která byla dle vyjádření žalovaného k žalobě zástupcem ředitele Sekce daňového procesu a majetkových daní, v jehož kompetenci podle Podpisového řádu Odvolacího finančního ředitelství ze dne 30. 3. 2014, č. j. 9992/15/5000 podepisování těchto dokumentů bylo. Napadená rozhodnutí obsahují podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka. Jednotlivá rozhodnutí obsahují jména výše uvedených osob s uvedením jejich

funkcí, přičemž oprávněnost podpisů vyplývá na základě Organizačního řádu Finanční správy ČR z vnitřních předpisů, a to jednotlivých podpisových řádů. Pokud měl žalobce za to, že prvostupňové rozhodnutí podepsala úřední osoba k tomu neoprávněná, mohl si vyžádat informace o tom, kdo byl k podpisu takového rozhodnutí oprávněn z titulu výkonu určité funkce. Ostatně ani v podané žalobě netvrdí, že rozhodnutí nebyla podepsána oprávněnými úředními osobami. Jak bylo již uvedeno shora, správce daně, potažmo žalovaný nebyli povinni v rozhodnutích uvádět, z jakých ustanovení vnitřních předpisů vyplývá oprávnění úřední osoby k podpisu rozhodnutí.

34. V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že podle článku 15 nařízení o úpadkovém řízení je pro posouzení účinků insolvenčního řízení na daňové řízení rozhodné právo německé, čímž se žalovaný, ani správce daně vůbec nezabývali. Tuto námitkou uplatnil žalobce až v žalobě.
35. Článek 15 nařízení o úpadkovém řízení s nadpisem *Účinky úpadkového řízení na probíhající soudní řízení stanoví, že „účinky úpadkového řízení na probíhající soudní řízení týkající se majetku nebo práva náležejícího do majetkové podstaty se řídí právem členského státu, ve kterém se soudní řízení koná.“* Je zřejmé, že tento článek je třeba interpretovat v návaznosti na bod 23 preambule tohoto nařízení, které uvádí: *„Toto nařízení stanoví v oblasti své působnosti jednotná pravidla pro kolizní normy jednotlivých států, které nabazují předpisy mezinárodního práva soukromého jednotlivých států. Pokud není stanoveno jinak, měly by být použity právní předpisy státu, který řízení zahájil (lex concursus). Tato kolizní norma jednotlivých států by měla platit pro hlavní i územní řízení. Lex concursus určuje veškeré procesní i hmotněprávní účinky úpadkového řízení na osoby a právní vztahy. Upravuje veškeré podmínky pro zahájení, vedení a skončení úpadkového řízení.“*
36. Ve správním spise je mimo jiné založen překlad ověřené kopie usnesení Okresního soudu Weilheim i. OB, oddělení insolvenčních záležitostí, sp.zn.: IN 415/14, z něhož vyplývá, že ohledně žalobce bylo dnem 1. 2. 2015 zahájeno insolvenční řízení ohledně majetku žalobce. V odůvodnění tohoto usnesení bylo uvedeno, že pro určení místní a také mezinárodní působnosti a tím také pro hraniční určovatele byl rozhodující okamžik podání insolvenčního návrhu, který byl datován k 2. 12. 2014 a insolvenčnímu soudu byl doručen 4. 12. 2014. Rozhodující byly tedy skutečné poměry k 2. 12. 2014. V tomto usnesení bylo uvedeno, že žalobce má v souladu se svými stanovami od září 2009 své sídlo beze změn v sídle hlavní pobočky v Kraillingu (zapsáno v obchodním rejstříku OS Mnichov dne 6. 10. 2009 pod č. HRB 130855). Představenstvo se nachází též v místě sídla. Dozorčí rada se nachází jen v místě sídla. Hlavní aktiva se nacházejí v Kraillingu/Německo. Věcněprávní stav vykazuje vztah k německému právu.
37. V první řadě je třeba uvést, že žalobce tuto námitku blíže nerozvedl a není tedy jasné, jaké přesně má nebo by mělo mít německé insolvenční právo vliv na české daňové řízení týkající se žalobce. Tak například § 243 odst. 1 českého daňového řádu výslovně uvádí, že po zahájení insolvenčního řízení lze daňové řízení zahájit a v celém daňovém řízení pokračovat, s výjimkou daňové exekuce, kterou lze nařídit, avšak nelze ji provést, pokud insolvenční zákon nestanoví jinak. Ze správního spisu vyplývá, že exekuční příkaz na prodej movitých věcí (vozidel) byl vydán dne 19. 9. 2014 a protokol o soupisu věcí byl sepsán dne 29. 9. 2014. Hotové výdaje vzniklé uskladněním vozidel v rámci daňové exekuce vznikly správci daně při provádění daňové exekuce nařízené exekučním příkazem č. j. 197803/14/4000-27901-050279 vydaného dne 29. 9. 2014, tj. před zahájením insolvenčního řízení (2. 12. 2014). Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí byla

daňová exekuce finalizována ještě před zahájením insolvenčního řízení, když dražba movitých věcí proběhla dne 11. 11. 2014. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že zahájení insolvenčního řízení tedy nemohlo mít žádný vliv na daňovou exekuci. Není tedy pravda, jak namítal žalobce, že by nerefletoval případný vliv insolvenčního řízení ohledně žalobce na daňové řízení s žalobcem. Z tohoto důvodu soud pokládá námitku za nedůvodnou.

38. Pokud se jedná o námitky žalobce vztahující se ke zřízení zástavního práva k předmětným movitým věcem, tyto směřují proti rozhodnutí, které není předmětem tohoto soudního řízení, kdy žalobou bylo napadeno rozhodnutí vydané v souvislosti s nařízenou exekucí. Za této situace soud nepovažuje za potřebné se těmito námitkami zabývat, neboť rozhodnutí o výši hotových výdajů s rozhodnutím o zřízení zástavního práva nijak nesouvisí.
39. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. ledna 2020

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu